

случва Безкрайното. Подобно на „В часа на синята мъгла“, и в „Нирвана“ има разговор откровение, носещ загриженост за Другите, като лирическият Аз не стои в надпозиция спрямо Другите и в този смисъл това е разговор и със собствения Аз пред прага на Безкрайността. Яворовият лирически герой от „Прозрения“ е заслушаният в отвъдността човек. Интересува го знанието за битието като онтологична предпоставеност, като абсолютна истина. И в това е неговият проблем – обесията на Безкрайността, невъзможността езикът да надхвърли границите на мисленето за битието, да го превърне в понятие, в една дума, която изразява всичко, дума като „нирвана“ може би.

Проблемът за неизразимостта на езика до голяма степен е плод на проблема за подвижната и променлива Вселена в източната философия. За източните мистици обяснението означава да се изясни как едно нещо е свързано с всичко друго. И тъй като това е невъзможно, те се стремят към пряко, неинтелектуално познание на света. Човешкото съзнание трябва да се освободи от думите и обясненията и по този начин да се скъса връзката с карма, да се излезе от понятийната мрежа и да се постигне освобождение. Точно това освобождение липсва в Яворовата поезия.

Яворовият лирически космос е изтъкан от едно неспирно движение. Непрестанната променливост на нещата е намерила израз в специфичните за него символни значения на мъглата, сянката, облаците, виденията, призраците и т.н. – всички те отразяващи илюзорността и променливостта на видимия свят. Самото заглавие на стихосбирката „Подир сенките на облаците“ носи хиперзнакова натовареност в тази посока. Сянката е небитието, смъртта, другата страна на светлината, единствената действителност на явленията. Сянката, със своята безплътност, е пространство за среща на земните и небесните отражения. Сливането на битието и небитието е възможно единствено чрез сливането на отраженията им. Космичното проектира себе си в земното единствено чрез „материалността“ на сянката. Но сянката е и съмнение, невъзможност за постигане. Облакът е неяснота, неопределена същност, преграда, извор на плодородие и др. Като олицетворение на преднебитието, със своята постоянна променливост облаците създават ефимерни отражения (представи). Самата сянка със своята безплътност и невъзможност за усвояване („неуловимост“) усилва внушението за безперспективността на човешката сетивност в опитите ѝ да проникне в метафизичните лабиринти на познанието. Заглавието издава унищожена възможност, обреченост, но и някаква атавистична предначертаност и мистична всеотдайност на човека. Точно тази двойственост на заглавната синтагма е екстраполирала в себе си същностни черти на екзистирания човек, който, увлечен от динамиката